

## 70 brister och fel att fundera över

Det här är ett urval av de fel och brister som kan hittas i boken "Fallet Quick". De är givetvis av varierade kvalitet och betydelse. Några brister, som undanhållandet av sakkunnigutlåtandet om blodfläckarna på Levys tröja, kan sägas vara av avgörande betydelse för falllets utveckling. Hur hade hovrätten beslutat om det beviset varit känt? Likaså avgörande är döljandet av blodfläckarna på Gry Storviks rygg och att de är av samma blodgrupp som Quicks. För att inte tala om hans uppgifter om konfirmationen i det första förhöret i mars 1993.

Andra fel är banalare, som vad "Johan-mannen" egentligen dömdes för (sid 21). Men felet är typiskt och en del av mytologin. Jag har själv skrivit samma sak, vilseledd av tidigare artiklar. Nyligen fick vi i pressen läsa en annan, mytologisk uppgift i samma ämne, nämligen att mannen friades därför att åtalet utvidgats till att gälla mord. Yrkandet gällde mord, alternativt människorov, alternativt olaga frihetsberövande, alternativt vållande till annans död. Alla yrkanden ogillades. Grundligt.

### 1) Sid 20: Om rättegången om Pelle Svenssons enskilda åtal i Johan-fallet:

*Efter en spektakulär rättegång fann tingsrätten det styrkt att den åtalade fört bort Johan. Han dömdes för människorov till två års fängelse.*

**Fakta:** Mannen dömdes för olaga frihetsberövande. (Han frikändes senare helt i hovrätten).

### 2) sid 36: Om Appojarue-morden:

*Vid detta mord, liksom vid alla andra, ansåg man att TQ var både förövare och offer. --- Detta var den teoretiska modell man arbetade utifrån i den psykoterapeutiska behandlingen av Quick på Sätters sjukhus, ett synsätt som antagits av polisutredarna.*

**Fakta:** Grundlöst påstående. Råstam fälldes i granskningsnämnden för osaklighet sedan det i filmen "Att skapa en seriemördare" påståtts att Piteå tingsrätt godtagit TQ:s förträngda minnen. Jämför även följande uttalande av åklagaren Christer van der Kwast i Dalademokraten 1996:

"Jag kan aldrig i min position utgå från att allt han pekar på och säger att han begått och erkänt är riktigt. Det måste bevisas, fall för fall för fall."

### 3) sid 41: Om mordet på Yenon Levy:

*Vid utredningens början sa Thomas Quick att mordvapnet var en sten, vilket var fel. I de följande förhören sa han etc. Samtliga dessa förslag var också fel. Under nära ett års tid höll Seppo Penttinen 14 förhör etc.*

**Fakta:** Att mordvapnet var en påk som hittades på platsen offentliggjordes redan två dagar efter fyndet av kroppen. Senare skrev lokalpressen att den var 118 cm lång och såg ut som ett baseballträ. Om vad som citerats ur boken skriver tingsrätten så här: *Massmedia skrev tidigt att YL misshandlats till döds med en träpåk. Hade TQ haft avsikten att vilseleda genom att oriktigt påta sig ansvaret för gärning, hade han sannolikt inte tvekat att tala om träpåk i stället för sten, kofot och domkraft.*

### 4) sid 42: Här redogörs översiktligt för rättegången i Levy-målet och vad som

### **avhandlats samt tingsrättens slutsats.**

**Fakta:** I avsnittet utelämnas exempelvis vad åklagaren vid rättegången framhöll som målets främsta bevis, nämligen resultatet av en kriminalteknisk undersökning av offrets undertröja. Den kom till stånd sedan TQ vid flera förhör, det första 16 februari 1996, berättat att han smekt den döda kroppen under kläderna efter mordet. Undersökningen visade fynd av tidigare oupptäckta fläckar av blod som avsatts ”vid smetande kontakt” på insidan av tröjan.

### **5) sid 269: Angående vallning i Levy-målet:**

*Q säger att han förde in sin hand under Levis tröja och kände behåringen på magen och bröstet. Yvon Levy hade inget hår alls på bröstet, tänker Jan Olsson. Han gör en notering i sitt anteckningsblock, men avslöjar inte med en min sina tankar.*

**Fakta:** Vad Q ordagrant sa vid tillfället är följande: ”Vad jag gör, det är att, känner, följer nyckelbenen, den vägen med mina fingrar på det här viset alltså, och lika på den sidan. Jag sticker in handen under tröjorna och för handen uppåt och sen vid håren, på magen, och i viss mån på bröstet.”

Uttalandet bör dessutom ses i relation till att detta beskrivits vid tidigare förhör. I det första, 16 februari poängterar Q att Levy saknar hårt på bröstet. Mer exakt så här: ”--- det kanske är en detalj som ska nämnas jag upplever som hans bröst inte har just något hår---”

Även vid det här tillfället utelämnas det faktum att påståendet om smekningarna av kroppen under kläderna ledde till ny teknisk undersökning och fynd av tidigare oupptäckt blod. (jfr sid 42)

### **6) sid 49: Här avhandlas debatten kring målen och mitt eget gräl med NSD-journalisten Dan Larsson och hans bok ”Mytomanen Thomas Quick”.**

**Fakta:** Om Dan Larssons bok kunde ha upplysts att författaren påstod att TQs överfall på en pojke på Falu lasarett 1969 var TQs egna fantasier. För överfallet dömdes TQ för grov otukt med barn, idag motsvarande grov våldtäkt mot barn. Åtal för försök till dråp ogillades.

Vidare påstår sig Larsson ha hittat till fyndplatsen i Piteå med hjälp av kartan i en telefonkatalog. I själva verket fattas på kartan en sträcka om någon kilometer fram till fyndplatsen. Detta som några exempel på bokens bristande tillförlitlighet.

### **7) Sid 50: Angående mordet på Gry Storvik:**

*Kriminaltekniker hade säkrat spår av sperma i Gry Storvik, och TQ erkände att han haft samlag med henne i samband med mordet, trots sin renodlat homosexuella läggning sedan 13-årsåldern. --- Genom DNA-analys kunde man utsluta att sperman (i Gry Storviks kropp) var TQs men inte heller detta väckte någon större uppmärksamhet.*

**Fakta:** Spermafyndet avhandlades under två dagar i rätten. Om detta sa rättsläkaren Kari Ormstad: ”Det visar bara att hon haft vaginalt samlag någon sina sista dagar i livet.”

TQ påstod sig ha våldtagit den döda kroppen efter mordet, men utan att få utlösning. På en senare, privat fråga om varför liket våldtogs har han svarat: ”Våldet triggas sexualiteten på samma sätt som sexualiteten triggas våldet”.

### **8) sid 52: Om försöken att överklaga Johan-domen:**

*Nu först fick Johans föräldrar veta att eftersom de ställt sig bakom åtalet, hade de ingen rätt att överklaga domen.*

**Fakta:** Ansvaret faller i så fall på målsägarbiträdet Kerstin Koorti. Hon kunde när som helst under processen ha avträtt åtal, återkalla skadeståndsyrkande och på så sätt bevarat ”rättsligt intresse av friande dom”. Det gjorde hon inte.

Tvärtom vände sig Koorti i juni 2002 till Brottsoffermyndigheten och yrkade för klienternas räkning skadestånd av Quick. Koorti skriver bland annat:

”Härefter hölls rättegång mot Quick, som framgår av tingsrättens dom, varvid föräldrarna efter många års ovisshet, sorg och saknad fick veta av Thomas Quick vad han gjort deras son.”

Ansökan biföll och föräldrarna har mottagit vardera 25 000 kronor.

### **9) sid 58: Om det första mötet med undertecknad:**

*Med viss lättnad tog jag farväl av Stigson och gick ut i ett föga välkomnande och svinkallt Falun för att ägna mig åt mitt reportage om Falupyromanen---.”*

**Fakta:** ”Din hjälp har varit helt avgörande för mig och jag känner stor tacksamhet. Och då tänker jag inte på kontakterna med X och Y utan på hundratals små och stora pusselbitar av alla de slag.” (Mail från Hannes Råstam till Gubb Jan Stigson 29 september 2008).

### **10) sid 64. Om SBs kontakter med omvärlden:**

*Det var som jag misstänkt. SB hade ingen kontakt med någon person utanför sjukhuset. Ingen alls. Knappt ens med sina medpatienter.*

**Fakta:** SB övertalades av undertecknad att ta emot Råstam. Vi hade löpande kontakt fram till det samtal som gav Råstam audiens hos SB. Enligt honom själv var jag den ende som hörde av sig till honom. Kontakterna har gett avtryck i enstaka artiklar exempelvis 2002, 2003, 2006 och 2008.

### **11) sid 68. Här beskrivs rånet 1991 som ledde till gripandet:**

*Båda två hade naturligtvis blivit igenkända och greps av polis omedelbart efter rånet.*

**Fakta:** Rånarna trängde sig in hos offren 05.30-06.00. De höll sedan familjen gisslan tills 07.45 då SBs medtilltalade lämnade huset tillsammans med mannen. 08.30 parkerade de vid banken där mannen överlämnade drygt 250 000 kronor till rånaren. 08.45 ringde rånaren till SB som då höll hustrun och sonen som gisslan. Denne lämnade då gisslan som dock inte vågade slå larm förrän en bekant, en timme senare, på mannens begäran sökte upp dem.

Larm om rånet kom till polisen 09.55. Den rånade mannen sa vid kontakt med polisen att han var ”till 95 procent säker” på att en av rånarna var Sture Bergwall. Den andre var okänd. Varken hustrun eller sonen kände igen någon av de båda rånarna.

Bergwall hämtades till förhör 17.15 samma dag, medhjälparen 17.25. Det hade då gått åtta och en halv timme sedan rånet. De hade då hunnit gömma bytet som till en del aldrig kommit till rätta.

### **12) sid 69: Om mordet på Gry Storvik:**

*Mördaren hade vårdslöst slängt ut den (Grys kropp) på en skräpig parkeringsplats. En naken kvinnas fortfarande flickaktiga kropp med ansiktet mot asfalten. Mördaren hade*

*inte nöjt sig med att mörda Gry, utan till synes medvetet och aggressivt placerat henne i en utsatt position, till allmän beskådan.*

**Fakta:** Kroppen låg framstupa med sträckta ben och armar och med huvudet vilande på ena kinden. Ryggen var helt ren, en detalj som utredarna fäst sig vid och som påfallande väl stämde med SBs uppgifter att hon dödats liggande på rygg på en presenning. SB sa sig ha arrangerat kroppen så och lämnat endast klockan på kroppen, för att accentuera offrets ensamhet och utsatthet.

### **13) sid 72: Om kontakterna med undertecknad:**

*Gubb Jan Stigson har en så rabiät, oförsonlig och enögd syn på Thomas Quick att jag drog mig för att argumentera emot.*

**Fakta:** ”Jag skulle gärna spräcka Quick – om det var möjligt. Jag är beredd att erkänna fel – om jag gjort något. Tragedin i sammanhanget är att såna som Leif GW inte har storheten att erkänna fel. Därmed blockeras allt.”

Mail från Gubb Jan Stigson till Hannes Råstam 2008-04-18

”Jag ser massvis med brister. Jag har gång på gång – inte minst tillsammans med J i Avesta – tagit sats för att gå till botten med orimligheterna. Varje sådan satsning slutar med de i vissa fall få men oemotsägliga fakta som trots allt bevisar Q skuld.”

Mail från Stigson till Råstam 2008-08-25.

”Hur kan någon undgå att se att det i materialet finns omständigheter som med styrka talar för TQ:s skuld? Hur kan man bara avfärda bevisen?”

Mail från Råstam till Stigson samma dag.

”Jag delar till stor del dina uppfattningar om brister, övertramp och rena ohederligheter som du kritiserar dina motståndare för.”

Mail från Råstam till Stigson 2008-09-07.

### **14) sid 76: ”Therese försvann tjugo över åtta på kvällen.”**

**Fakta:** Sista säkra iakttagelsen av flickan är cirka 19.30 när hon lämnar butiken i området där hon handlat. Senare iakttagelser, gjorda av exempelvis vittnet Bendiksen är osäkra.

### **15) sid 77 om Thereses tänder:**

*Quick berättade även om Thereses stora framtänder. Kanske hade hon hunnit få tänder sedan fotografiet togs? Jag ringde Inge-Lise Johannesen, Thereses mamma, som berättade att de inte ens börjat växa ut.*

**Fakta:** Vid rättegången berättade mamman att ena framtanden var helt utväxt, den andra ungefär till hälften. Framgår i domen.

### **16) sid 78: Om de båda flyktingpojkar som spekulerats vara Quicks offer:**

*--- de två mordoffren som polisen letade efter visade sig vara vid liv. Båda hade tagit sig vidare till Sverige där den ene bosatt sig. Den andre levde i Kanada.*

*Två av Thomas Quicks norska mord fanns plötsligt inte längre, men utredningen om det tredje fortsatte med desto större frenesi.*

**Fakta:** TQ hade bara pekat ut en av de två pojkar som inringats på bild av 27 pojkar som fotograferats vid en flyktingförläggning som sitt offer. Den andre visade han inget intresse för. Av de 27 är tre idag spårlöst borta. En av de tre var enligt personal på

förläggningen till förväxling lik den utpekade pojken. Sen han konfronterats med att den utpekade pojken levde vidhöll han påståendet att han mördat två pojkar i Norge.

**17) sid 84: Om vallningen i Örje-skogen:**

*Här finns ingen tillplattad yta, än mindre något grustag.*

**Fakta:** Längre fram längs en av vägens förgreningar finns en plats där en stenkross varit igång.

**18) sid 89 om videinspelningen:**

*Jag var förhäxad av det jag sett på filmerna: En delegation svenska statstjänstemän som lät sig ledas runt av en neddrogad psykiatripatient som uppenbart inte visste var han befann sig.*

**Fakta:** TQ ledde utredarna in på vägarna till området. Han beskrev bommar i båda ändarna, den vid hans infart i området öppen vid tillfället. Kontroll visade att den var öppen Therese-kvällen. Han har vidare beskrivit en ombyggd vägkorsning och gjort skiss av vad som kallats "kal sten". På platser där han sagt sig ha hanterat mänsklig kvarleva har specialtränade "likhundar" markerat. Med mera.

**19) sid 102: TQ berättar att han har alibi i förhållandet att han konfirmerades helgen när Thomas Blomgren mördades. (Pingsthelgen 1964).**

**Fakta:** TQ fäste redan i det första förhör som hölls med honom mordet till just sin konfirmation. På fråga från förhørsledaren Jörgen Persson om han kan säga vilket år mordet begicks säger TQ:

"Nej, i samband med min konfirmation, och kring de där alltså, så det kan röra sig från -64 till -66, nånstans där. Det är den precisering jag kan göra."

Konfirmationen i sig utgör heller inget alibi. Enligt en sedan årtionden etablerad ritual i Falun gick konfirmanderna på lördagen, i aktuellt fall 10-tiden, i så kallat förhör. Konfirmationen fullgjordes sedan med nattvardsgång i samband med söndagens högmässa, för TQs del klockan 12.

**20) sid 103: Om egna undersökningar av TQs bakgrund:**

*Stures journaler sträcker sig från 1970 och framåt.*

**Fakta:** Bara i personundersökningen från 1969 finns noteringar om vårdinsatser från 1966. De visar att hans problem är äldre än så. I den rättspsykiatriska undersökningen från 1970 noteras bland annat följande: "Allt ifrån 14 års ålder har expl sexuella dragning till gossar i 11-12-13-års åldern fått sin deciderade utformning. Expl upplever sin pedofila sadistiska dragning på ett ångestfyllt spänningsladdat sätt, varvid han lätt tappar impuls kontrollen och gör sig skyldig till sexuell aggressivitet mot gossar. Han har vid upprepade tillfällen sökt hjälp för sin svåra sexuella perversion, men hittills inte fått någon sådan."

**21) sid 108: Om hur terapin utvecklades:**

*Patienternas status avgjordes till stor del av hur pass intressanta deras levnadshistorier och brott var. I detta sammanhang stod sig Sture slätt.*

**Fakta:** Ren spekulation. Uppgifter talar dessutom mot påståendet. I en intervju 1993 säger den under de första åren medpatienten, den kände bankrånaren Lars-Inge

Svartenbrandt så här om Bergwall/Quick:

”Jag tror han uppfattade mig lite som sig själv. Även om det tagit sig olika uttryck så har vi gjort lika ohyggliga vansinnigheter båda två. ---

Erkännandet är en fullt rimlig utveckling. Själv erkände jag till slut medverkan i mord under terapin. Det visar hur effektiv den är. ---

Det här är en intellektuellt välrustad kille. Han har en klar verklighetsuppfattning. Nu har terapin fått honom att öppna sig – och då kan han inte längre leva med en sån här hemlighet.”

Svartenbrandt berättar i intervjun att kontakten mellan de båda fortsatt efter hans egen utskrivning.

## **22) sid 122: Om besöket med terapeuten i Sundsvall:**

*På ett ställe i området får Quick en så stark ångestreaktion att Persson måste avbryta sin privata vallning. Reaktionen tas som ett tecken på att Quick mördade Johan.*

**Fakta:** Persson har som terapeut tystnadsplikt. Samtidigt åligger det honom att se till att ett så grovt brott som mord kommer till polisens kännedom om det finns skäl att tro att uppgifterna är riktiga. Som Persson sagt i förhör och vid rättegång uppmanade han patienten att själv meddela polis. Så skedde också.

## **23) sid 135: Om de första artiklarna om fallet:**

*Trots att historien var rätt skakig --- kunde inte Stigson avhålla sig från att röja den misstänktes identitet. Han skrev att den som erkänt mordet på Johan var en 42-årig falubo känd som kidnappare av en bankchef i Grycksbo.*

**Fakta:** I det ursprungliga manuset stod: ”En 42-årig falubo dömd för helt annan brottslighet”. Den ändrades av en överordnad innan texten gick i tryck. Påståendet finns uppenbarligen i boken enbart i ett försök att skada. Inget försök att kontrollera påståendet har gjorts av bokmakarna.

## **24) sid 148: Om bevisläget i Blomgren-fallet:**

*Quick hade berättat om Thomas (Blomgren) näsblod som runnit över hans högra hand och att han sedan känt på pojkens bröst utanpå undertröjan. Teknikerna hade funnit ett blodigt handavtryck just där ---*

**Fakta:** Den mest avgörande detaljen bland flera var att TQ gett förklaring till sår uppe i offrets näsborrar genom att berätta att han av misstag fått upp sina fingrar i näsan när offret kvävdes. Den detaljen utelämnas helt i boken.

Vad gäller Leif GW Persson levererade han med den citerade kommentaren i en intervju i Dala-Demokraten den 19 september 1996. Där sa han exakt så här om Blomgren-fallet: ”Där har han berättat saker som han rimligen inte borde ha känt till. Och där kan han heller inte ha fått det av förhørsledarna, för dom har nog heller inte fattat innebörden av det. Det är giftigt, alltså.”

Om personen Quick säger Persson i samma intervju så här:

”Det finns vissa egenskaper hos Quick som man inte enkelt kan avfärda. Egenskaper hos honom som person som gör att han ligger bra till för den här typen av gärningar. Sen är det då vissa saker som han påstås ha sagt som gör ett bestickande intryck.”

## **25) sid 152: Angående intervju med konfirmationskamrat:**

*Själva konfirmationen var på lördag eftermiddag. Det var förhör med en massa frågor till konfirmanderna. --- Jag blir förbluffad. Thomas Quick har just fått alibi för det kanske viktigaste mordet av alla.*

**Fakta:** Kamratens beskrivning strider dels mot andra deltagares beskrivning samt mot de ritualer som varit standard i mer än 50 år. Inte ens med förhör på eftermiddagen utgör konfirmationen alibi. Finns ett alibi ligger det utom konfirmationen.

Invändningarna här ovan gäller även påståendet från tvillingsystem (sid 359) och de förklaringar den som chaufför utpekade mannen ger. Utan att de på något sätt behöver vara oriktiga saknas objektivt stöd för dem. Tvärtom kan påståenden från såväl system som ”chauffören” avfärdas.

TQ har uppgett en förklaring till hur han med föräldrarnas tillstånd kunde vara borta från hemmet under natten. (jfr sid 102).

## **26) sid 163: Om terapin:**

*Tilltron till borträngda minnen betraktas nu med skepsis, inte minst inom rättsväsendet runt om i världen, men på 90-talet styrde dessa teorier behandlingen av Thomas Quick och ---*

**Fakta:** Under hela processen har ”förträngda minnen” betraktats med skepsis. Kritik kom hela tiden utifrån med varningar för just detta. I varje rättegång har försvararen Claes Borgström pressat de inkallade experterna om just detta. Några exempel:

”Men Christiansson hade det inte lätt: Quicks försvarare, advokat Claes Borgström pressade honom hårt. Var det inte möjligt att han la på sig en generell skuld? Kunde inte miljön styra berättelsen? Är det möjligt att kontrollera det Quick påstår vara hans minnen? Var det inte möjligt att erkännandet var en sorts självbestraffning?” (Appojaure-fallet).

”Vilka uppgifter bjöd han Quick på? Penttinen pressades också stundtals hårt av Quicks försvarare Claes Borgström. --- Borgström ägnade därför åtskillig tid åt att granska rent hypotetiska möjligheter för Quick att bli fälld på ett falskt erkännande.” (Levy-målet).

”Borgström påpekade vidare vikten av att vara skeptiskt mot Quick och hans berättelser. Att uppgifter måste kunna mätas mot fakta. Att alla möjligheter till manipulation och falska erkännanden undanröjs” (Gry/Trine-målet)

Det kan vara värt att påpeka att den så kallade Bjugn-skandalen i Norge pågick och väckte även internationell uppmärksamhet när Quick-utredningarna inleddes och avslutades med friande dom 1994. Det orsakade internationell debatt om risken med förträngda minnen.

I sammanhanget kan tilläggas att TQ även under sin förra vistelse på Säter, 1973-77 påstod sig ha förträngda minnen. De behandlades då med hypnos och ledde enligt honom själv, till att minnen återvanns.

## **27) sid 167: Om uppgifterna om den ofödde brodern Simon:**

*Ändå tyckte ingen från utredningshåll ha hyst minsta tvivel om att Stures berättelse varit autentisk.*

**Fakta:** Fullständigt grundlöst påstående. Jfr uttalande från åklagaren van der Kwast vid kommentar rörande sid 36.

## **28) sid 182: Om uppgifter från TQ om hur det såg ut i Piteå:**

*Quick uppgav att det var snö i Piteå, men just den 9 november 1977 råkade det vara barmark efter flera dagar med regn och plusgrader.*

**Fakta:** Snön låg kvar fläckvis.

**29) sid 182: Om sexuellt umgänge med Charles:**

*Thomas Quick hävdade att Charles frivilligt gick med på sex med honom, vilket framstår som mindre troligt ---*

**Fakta:** Inget i beskrivningen säger att det sexuella umgänget var frivilligt. Quick satte sig i det dörrlösa baksätet tillsammans med pojken.

**30) sid 184: Om diket:**

*Snart hittade de ett dike som var mycket brett och tydligen stämde med ett som skulle finnas i Piteå.*

**Fakta:** I protokollet från vallningen finns inget noterat om att något dike som motsvarat TQ:s beskrivning har hittats vid vallningen. Vid kontroll med deltagarna hävdar de att TQ inte varit nöjd med några av de diken som passerats.

**31) sid 186: Om ny vallning i Piteå:**

*Såna här diken letade vi efter i samband med att vi var ute och gjorde en vallning i Säter, säger Sture. Där kom det – beviset för att det gått till exakt som Sture berättat för mig.*

**Fakta:** Det är tvärtom belägg för raka motsatsen och bekräftar utredarnas påstående om att inga diken hittats i Säter. I så fall borde TQ ha sagt att det var liknande diken ”vi hittade”, ”vi såg” eller någon liknande bekräftelse.

**32) sid 186: Om stigen efter poliserna:**

*När de kommer till diket närmast fyndplatsen, ser Quick att det bildas en stig efter alla poliser och kriminaltekniker som undersökt platsen de senaste veckorna.*

**Fakta:** TQ valde vid vallningen en egen ingång mot fyndplatsen, cirka hundratalet meter från den väg utredarna valt att gå. Enligt deltagare i vallningen syntes heller ingen stig på den platsen.

**33) sid 187: Om TQs berättelse om situationen i Piteå:**

*Var och en som varit i en skog om natten inser problemet. Den som befinner sig i en skog i Norrbotten klockan två på natten ser inte handen framför sig.*

**Fakta:** Fyndplatsen ligger i utkanten av en upplyst stad. Bebyggelse och gatljus finns bara knappa kilometern från platsen. Natten var dessutom klar.

**34) sid 190: Om vikten av utgången i Piteå-målet:**

*Mycket stod på spel i denna rättegång, eftersom frikännande sannolikt skulle ha inneburit slutet för utredningarna om Thomas Quick.*

**Fakta:** Fullständigt grundlöst påstående. Vid tiden för rättegången var utredningen av ursprungliga erkännandet i Johan-fallet lagt på is i brist på fullödlig bevisning. Blomgren-fallet ansågs löst och utredning pågick av ytterligare fall. Varför andra utredningar skulle läggas ner vid friande dom i Piteå är svårförståeligt.

**35) sid 193: Om att TQ inte hittade:**



*Varför framgår det inte av domen att Quick inte hittade till fyndplatsen själv?*

**Fakta:** Han hittade inte från polishuset till vägen som löper förbi fyndplatsen. Däremot hittade han från vägen in till fyndplatsen och valde en från polis och tekniker egen väg dit. Som kuriosas kan nämnas att professor Leif GW Persson i ett avsnitt av Efterlyst inte hittade till platsen överhuvudtaget förrän han tog hjälp av jägaren som hittade kroppen. (Jfr sid 186)

### **36) sid 202: Redogörelse för Appojaure-mordet:**

*Makarna Stegehuis mördades med ett femtiotal knivhugg var, varav flera enskilda varit dödande.*

**Fakta:** Mannen träffades av 28 knivhugg, kvinnan av 21. Dessutom krossades mannens överkäke med något tungt föremål.

### **37) sid 205: Om skissen över tältplatsen:**

*Penttinen bad Quick att rita en skiss över tältplatsen. Han placerade tältet närmast sjön och bilen längst bort. Det skulle vara tvärtom.*

**Fakta:** Påståendet är i sig riktigt. Med tält och bil omkastade vore det dock korrekt. Vad som inte framgår i boken är att vägen ritades korrekt inte minst med tanke på hur den slingrade genom terrängen. Det var den här skissen som fick även de tidigare skeptiska utredarna i Gällivare att börja ta erkännandet på allvar.

### **38) sid 209: Om knivarnas sårkanaler:**

*Det var dock uteslutet att dessa två knivar kunde ha gett upphov till de sårkanaler som huggits in i offrets kroppar. De hade förorsakats av kniv med betydligt smalare blad, högst 20 millimeter.*

**Fakta:** Enligt rättsläkare har minst två knivar använts vid mordet. En med högt 20 millimeter brett blad, en bredare än 20 millimeter. En del skador har 30 millimeters bredd.

### **39) sid 212: Om TQs sociala situation efter de första domarna:**

*Efter fyra år på Sätters sjukhus hade Thomas Quick förlorat sina sista kontakter utanför rättspsykiatrin och rättsväsendet. De mänskliga kontakterna inskränkte sig till polisförhör och terapisaftal om mord och övergrepp. Han var totalt avskuren från den övriga världen.*

**Fakta:** Fram till januari 1994 hade han generösa frigångar och valde själv sitt umgänge. I juni 1994 rymde han tillsammans med en medfånge. Hans möjligheter till telefonkontakt har aldrig upphört. I boken finns vidare redovisat besök av flera journalister, några av dem återkommande. Författaren Janne Mattsson besökte honom återkommande för intervjuer till sin bok "Gåtan Thomas Quick". Min egen kontakt med honom upphörde först i och med det samtal som resulterade i att han tog emot besök av Hannes Råstam.

### **40) sid 217: Om broderns bok "Min bror Thomas Quick":**

*Sten-Owe Bergwalls främsta syfte med boken var dock att ge sina föräldrar upprättelse. Han hävdade att han och den övriga syskonskaran hade ljusa och kärleksfulla minnen ifrån föräldrahemmet.*

**Fakta:** "Så tog min far sin unga hustru hem till sin pingstvänsfamilj och drog in henne i

nånting som måste ses som ett helvete med himmelska förtecken” --- ”Vår far dog inte lycklig. Jag vet inte om han överhuvudtaget hade särskilt många lyckliga stunder.” --- ”När pappa var bortrest några dagar vid sällsynta tillfällen lyste köket i klarare färger, och mamma var ljusare till sinnes.” --- ”Pappa umgicks överhuvudtaget inte med oss barn på tu man hand”. (Sten-Owe Bergwall, ”Min bror Thomas Quick”, Prisma 1995)

**41) sid 218-220: Avsnittet handlar om förhören med syskonen som inte ingått i någon utredning:**

*Vad hände då med utskrifterna av förhören med syskonen Bergwall? --- Så vitt jag kan förstå utvärderades de aldrig. Och så vitt jag kan förstå lästes de heller inte av någon annan än de som genomfört förhören, Seppo Penttinen och Christer van der Kwast.*

**Fakta:** Vid varje rättegång har det översiktligt redogjorts för närståendes inställning, bland annat vad gäller TQs körförmåga. Det har då påståtts att ingen av de närstående sett något som kan härledas till vad som utreds, men heller inte kunnat avfärda det. Vilket rimligen framgår av citerade avsnitt och intervjuer i boken där det bör framgå att syskonen uppenbarligen inte har kunskap ens om vad brodern obestriddligen gjort sig skyldig till.

**42) sid 222: Om förberedelserna för Appojaure-vallning:**

*Detta är helt i enlighet med Sven-Åke Christianssons "kognitiva förhörsmetoder".*

**Fakta:** Kognitiva förhörsmetoder torde vara helt etablerade idag inte minst inom polisen.

**43) sid 224: Om väntan mellan de båda rekonstruktionsdelarna i Appojaure:**

*SB själv minns att Penttinen under denna pratstund lade handen på hans axel och sa: 'Du minns väl att du berättat att du lossade förankringarna på yttertältet och vek upp det?'*

**Fakta:** Penttinen förnekar att detta uttalats. Däremot är det riktigt att SB redan i förhör sagt att han lossat stropparna till tälten.

**44) sid 224: Om brottsutredaren Jan Olssons reaktioner:**

*Olsson stod i skogsbrynet och betraktade rekonstruktionen på behörigt avstånd. Han kände stark olust över två allvarliga frågor som tvingade sig på honom: Varför spelade Quick upp ett händelseförlopp som han med all säkerhet inte själv hade upplevt?*

**Fakta:** I rättegången vittnade Jan Olsson och förklarade övertygande hur Quick gett förklaring till i stort sett alla skador på tältet. Däribland en skada Olsson själv inte kunnat förklara förrän Q berättat om hur den uppkom. Ur domen kan följande citeras: ”Olsson har i sitt vittnesmål avslutningsvis anmärkt såsom förvånansvärt att Quick visat sig kunna minnas så många detaljer kring ifrågavarande händelse. --- Utöver det nu redovisade må beaktas att Quick, såvitt framkommit av Jan Olssons vittnesmål, vid förhör och rekonstruktioner kunnat lämna uppgifter, som i alla väsentliga delar stämmer överens med fynd och iakttagelser vid brottsplatsundersökningen och som, enligt vad som får anses utrett, till stora delar inte varit kända för allmänheten.”

**45) sid 239: Om förhören med terapeuten Birgitta Rindberg:**

*Rindberg gav därmed Thomas Quick alibi för mordet på Helén Nilsson.*

**Fakta:** Helene Nilsson försvann i centrala Hörby 20 mars och hittades mördad sex dagar

senare. Hon var vid liv de första dyggen efter försvinnandet. Quick hade ett terapismtal bokat hos sin terapeut Birgitta Rindberg i Säter 21 mars. Rindberg uppger i förhör att han "troligen" var där rent fysiskt men utesluter inte att samtalet hölls per telefon. Under alla förhållanden är det givetvis möjligt för TQ att besöka Rindberg i Säter och ändå ha kidnappat Helén dagen innan och i så fall hållit henne gömd och fången. Till saken hör att Quick aldrig officiellt erkänt mordet.

**46) sid 239-40: I texten beskrivs vidare Rindbergs intryck av patienten Quick, exempelvis att hon inte uppfattat honom som mördare.**

**Fakta:** I texten utelämnas den i sammanhanget rimligen intressanta uppgiften att Rindberg som terapeut 1973 med hypnos försökte få fram förträngda minnen som Bergwall då påstod sig ha. Hon berättar vidare att detta lyckades och att patienten efter permission berättat att han kontrollerat vad som framkommit under hypnosen och fått detta bekräftat av sin mor. Hon berättar att SB under hypnosen pratade med grövre röst. Rindberg beskriver vidare att patienten redan då påstått sig ha varit utsatt för sexuella övergrepp i familjen och hur han känt sig "bortvald" i förhållande till tvillingsystemen.

**47) sid 241: Om uppgiften om en eventuell "medhjälpare" i Appojaure-målet:**  
*Som vanligt läckte Quick-utredningen som ett såll och snart visste både Pelle Tagesson och Gubb Jan Stigson att Farebrink var misstänkt som Quicks medhjälpare i Appojaure.*  
**Fakta:** Uppgiften i fråga kom inte från utredare.

**48) sid 243: Johnny Farebrink har alibi.**

**Fakta:** Farebrink frigavs 30 juni 1984 från Tidaholmsfängelset där han möttes av sin dåvarande hustru. Hustrun uppger i nio förhör (huvudprot sid 511-553, mål B26/95, Gällivare tingsrätt) att de skildes åt i Stockholm samma dag varefter de sedan sågs först 27 juli. Han anses knuten till inbrott Åse gymnasium 22 juli. Övervakare säger i förhör (samma prot sig 629-634) att klienten bett honom ljuga för skyddskonsulenten för "att kunna åka till Norrland". Enligt journal skyddskonsulenten (Samma fu, bilaga J) har föräldrarna väntat honom till Jokkmokk med sonen, men säger att bara sonen kommit. Enligt samma journal har personal sökt Farebrink flera gånger i Stockholm utan att nå honom. 30 juli säger övervakaren enligt journalen att klienten "för ett par veckor sedan" sagt sig vara på väg till Norrland. 8 augusti ringer klienten: "Påstår först att han varit i Norrland och att han haft kontakt med sin övervakare". 1995-09-18 meddelar hustrun Rikskriminalen att hon sommaren 1984 intagits på SÖS för "snedtändning". Journal visar att hon inkom 13 juli 22.30 "med pojkvän och två kamrater". Själv saknar hon minnesbilder. Av kamraterna är en död, den andre minns inget av händelsen. (Samma fu sid 552-553 och 558, 559-567). Mordet i Appojaure begicks kvällen 12 juli. Det är möjligt att färdas från Appojaure till SÖS från tiden mellan mordet och journalanteckningens upprättande.

**49) sid 249.**

*Deras berättelse tillsammans med journalanteckningen betyder att Johnny Farebrink har ett vattentätt alibi för Appojaure-morden.*

**Fakta:** Se föregående.

**50) sid 249: Om mordet på Levy:**

Träpåken hade stänk av Yenon Levis blod och bedömdes vara mordvapnet. Just den detaljen såg dock polisen till att inte avslöja i TV-programmet.” (ang Efterlyst 1995).

**Fakta:** Påken nämndes i lokalpressen andra dagen efter fyndet. Senare precisades i olika lokaltidningar att den ”såg ut som ett baseball-trä” och just att den var 118 cm lång.

**51) sid 255: Om Claes Borgströms agerande:**

*Jan Olsson visste av erfarenhet att försvarsadvokaten angriper alla tveksamheter i den tekniska bevisningen, så Claes Borgströms passivitet kom som en total överraskning.*

**Fakta:** ”Seppo Penttinen kallades till vittnesbåset för att försvara sina förhör. Vilka uppgifter bjöd han Quick på? Penttinen pressades stundtals hårt av Quicks försvarare Claes Borgström. --- Men han gick längre i sin nit att utesluta möjligheten att Quicks erkännande skulle vara falskt. --- Borgström ägnade därför åtskillig tid åt att granska hypotetiska möjligheter för Quick att bli fälld på ett falskt erkännande.” (Ur referat från rättegången).

**52) sid 262: Om Quicks uppsnappande av bilden på flyktingpojarna i Dagbladet:**

*Utredarna var medvetna om att Quick läste tidningar dagligen, men intresserade sig inte för vilken information han fick den vägen.*

**Fakta:** Utredningarna innehåller hela pärmar med enbart pressmaterial. Dessutom har utredare vittnat om sina insatser vid kartläggningen av just pressmaterial.

**53) sid 272: Om utredningen mot den så kallade ”glasögonmannen”:**

*– Den killen har jag sett. Den näsan kommer jag ihåg, sa en av kvinnorna när polisen visade ett foto av Levy.*

*Enligt kvinnan hade han suttit med Ben Ali i vardagsrummet och tittat på TV.*

**Fakta:** När den påstådda iakttagelsen ska ha gjorts var Levy redan död.

**54) sid 285: Om Claes Borgströms agerande:**

*Rättegången var rena farsen! Claes Borgström ställde inte en enda kritisk fråga under hela rättegången. (Citat Lennart Jarlheim, Avestapolisen)*

**Fakta:** ”Seppo Penttinen kallades till vittnesbåset för att försvara sina förhör. Vilka uppgifter bjöd han Quick på? Penttinen pressades stundtals hårt av Quicks försvarare Claes Borgström. --- Borgström ägnade därför åtskillig tid åt att granska hypotetiska möjligheter att bli fälld på ett falskt erkännande”. (Jfr sid 255 m fl)

**55) sig 293: Om Therese-målet:**

*I två dagar hade Hedemora tingsrätts ordförande Lennart Furufors---*

**Fakta:** Mats Friberg var ordförande i rätten, Furufors hans bisittare.

**56) sid 293: Om inkallandet av den utpekade medgärningsmannen som vittne:**

*Efter att ha tagit del av dessa uppgifter kallade Furufors till sig Christer van der Kwast och Claes Borgström. Han undrade varför inte Patrik (utpekad medhjälpare) var kallad som vittne.*

**Fakta:** Friberg kallade till sig de båda. Under diskussionen påpekades att det inte fanns

bevis för att Patrik deltagit i mordet, men att han inte heller kunde redogöra för sina förehavanden vid aktuell tid. Därför avstod parterna från vittnesmålet ett beslut Friberg anslöt sig till.

**57) sid 296: Om TQs påstående om en ristning i en björk i Örje-skogen:**

*Till sist fann man en liten björk som hade någon form av skada eller markering, men på en helt annan plats i skogen.*

**Fakta:** Björken i fråga hittades först sedan TQ ritat en skiss över en vägsträcka i Örje-skogen som inte tidigare undersökts. Han ritade där in en klippformation som kommit att kallas ”kal sten” och gjorde på skissen en omotiverad cirkel intill klippan. Vid cirkeln hittades en björk med en speciell ristning. TQ gjorde sedan en skiss som var påtagligt lik ristningen.

**58) sid 305: Om TQs förmåga att köra bil:**

*Både när det gäller mordet på Johan Asplund och de norska morderna på Trine Jensen och Gry Storvik förutsätter handlingarna att Thomas Quick kört bil långa sträckor själv, åratat innan han kunde framföra ett fordon.*

**Fakta:** TQ har själv i förhör berättat att han redan som 15-åring lärde sig köra bil av en tio år äldre man han umgicks med. Påståendet har inte motbevisats. Hans förmåga att kunna köra bil har dessutom diskuterats i varje mål där körförmågan varit en faktor. Syskonens invändningar har påtalats och TQ har förklarat att han framställt sig som dålig chaufför. Det torde inte vara ovanligt att personer utan körkort kör bil, minst av allt personer i kriminella miljöer.

**59) sid 311: Om Gry Storvik:**

*Obduktionsprotokollen åberopades aldrig, inte heller DNA-analyserna av den sperma som hittats i våldtagna Gry Storvik.*

**Fakta:** DNA-analysen avhandlades under två dagar i rätten. Om fyndet sa rättsläkaren Kari Ormstad att ”det visar att hon haft vaginalt samlag någon av sina sista dagar i livet”. Den rättsmedicinska undersökningen gav dessutom dramatik i rätten. På Grys rygg och ben hittades dessutom små stänk av blod som Kari Ormstad i sitt förhör påstod inte härröra från vare sig Gry själv eller TQ. Det väckte upprörda protester hos målsägarbiträdet, advokat Benedict de Vibe. I anledning av påståendet kallades nästa dag Bente Mevaag från Rettsmedisinsk Institutt i Oslo att vittna om sina analyser av samma blod. Hon sa ordagrant så här:

”Vi har kunnat fastställa att blodet är av blodgrupp A, men det har inte gått att analysera mer. Därmed kan vi inte utesluta Thomas Quick. Han har blodgrupp A. Men det har också ungefär hälften av Norges befolkning.”

En ny analys av blodet gjordes 2010 men inte heller då kunde något DNA utvinnas. Det är anmärkningsvärt att inte detta ger avtryck i boken.

**60) sid 325: Om lånet av Göran Elwins bok ”Fallet Johan”:**

*Han fick också låna en bok, Göran Elwins ”Fallet Johan”, någon gång under 2000. Det hjälpte honom att finslipa detaljerna. --- Vem som lånat honom boken? Gubb Jan Stigson.*

**Fakta:** Jag kan inte minnas att jag lånat honom boken, men vill inte tvärsäkert förneka

det. Även om så vore kan inget ha hämtats ur boken. I själva verket är påståendet i sig en indikation på att SB inte ens läst den. Det finns inte ett spår av den i domen. Dessutom går det att mycket klart fastställa vilka detaljer som avgjorde åtalsfrågan och när det skedde. Vid ett möte 18 oktober 2000 deklarerade åklagaren Christer van der Kwast att vad som dittills framkommit inte räckte för åtal. Fyra dagar senare levererade TQ per fax, via sin försvarare, uppgifter om en rad omständigheter i Bosvedjan morgonen för försvinnandet. De avgjorde åtalsfrågan.

**61) sid 327: Om intervjun med Christer van der Kwast:**

*”---jag får bita mig i tungan för att inte berätta att Quick har alibi för detta mord (på Thomas Blomgren).*

**Fakta:** Det finns inget alibi i fallet. Se tidigare punkter.

**62) sid 331: Om den egna intervjun med Claes Borgström:**

*Många kritiker menade att Claes Borgström inte försvarade Thomas Quick, utan försummade sin uppgift att kritiskt granska åklagare Christer van der Kwasts bevisning.*

**Fakta:** Uppenbarligen har inte bokmakarna försökt kontrollera uppgiften. Se ovan.

**63) sid 341: Om intervjun med tvillingsystemen:**

*G ger också en positiv bild av tiden i Jokkmokk, där hon och Sture gick på folkhögskola. Vid ett tillfälle hade hon upptäckt att Sture gick till elevhemmet och skrek rakt ut. Hon hade då tagit hand om honom men fick då inte veta vad som skett.*

**Fakta:** Under tiden i Jokkmokk överföll TQ en av skolkamraterna och försökte strypa denne. Offret har om detta berättat följande: ”Sture blev som helt ”förbytt” och tog ett kraftigt strypgrepp på honom. C lyckades dock slita sig loss från Stures grepp och han säger vidare, att vid det här tillfället blev Sture som ett djur. Rösten blev grov och kraftfull och hela hans ansiktsuttryck blev groteskt. --- Vad C kunde förstå, så spelade det ingen roll vem som kom i vägen utan Sture var då i ett affekttillstånd och var nog vad C kunde förstå 'i stånd' att göra vad som helst om han haft tillgång till vapen”. Händelsen är överhuvudtaget inte berörts i boken.

**64) sid 341: Ur förhör med tvillingsystemen:**

*Anledningen till detta är att de aldrig i familjen iakttagit något anmärkningsvärt vad gäller Sture bortsett från det drogmissbruk som samtliga trott att han kämpat mot.*

**Fakta:** Under ungdomen omhändertogs SB första gången efter ett sexuellt övergrepp mot en yngre elev i grundskolan våren 1966. Det avslöjas fler, liknande händelser. Våren 1967 polisanmäldes ett övergrepp i ett blankettförråd i Handelsbanken, där SB då jobbade, sedan SB lurat dit en yngling. Det finns uppgifter om liknande övergrepp även där. Hösten 1967 studerade han vid Fjellstedtska skolan i Uppsala men fick avbryta studierna för missbruk, hög frånvaro och ”upprepade försök till sexuella kontakter med skolkamrater.”

I oktober 1969 greps han och kom att dömas för fyra överfall med sexuella motiv mot pojkar i Falun. Han dömds för grov otukt med barn, otukt med barn, otuktigt beteende och ofredande till sluten psykiatrisk vård. Under vårdtiden, i mars 1974, fick han åtalsunderlåtelse för försök till dråp efter att ha knivskurit en tio år äldre man i dennes lägenhet i Uppsala. Den slutna vården upphörde 1977.

**65) sid 347: Författarens egen sammanfattning av vad han åstadkommit:**

*En rättspsykiatrisk klinik har drogat ner en tvångsvårdad patient och gjort honom till narkoman.*

**Fakta:** TQ har varit narkotika- och alkoholmissbrukare sedan tidiga tonår. I RPU från 1970 konstateras att TQ efter att ”vid upprepade tillfällen” ha ”sökt hjälp för sin svåra sexuella perversion” har ”tillgripit spriten, lugnande medicin och en del knark för att underlätta kontakten med andra och för att lägga fram sina bekymmer. Dylik narkotika har endast gjort det onda värre”.

**66) sid 359: Ur intervju med systemen:**

*När G fick veta att Sture erkänt mordet på Thomas Blomgren sa hon att Sture inte lämnat Falun. Inte den helgen och inte någon annan heller vid den tiden. Sture var alltid hemma.*

**Fakta:** Brodern har i förhör berättat hur han av föräldrarna fått löfte om att vistas utanför hemmet den aktuella natten. Förklaringen ger möjlighet att göra resan till Växjö medan anhöriga lever i tron att han aldrig lämnat Falun.

Tidigare påpekade uppgifter ger dessutom goda skäl att ifrågasätta kvalitén i systemens kunskaper om broderns förehavanden. Se ovan vid flera punkter.

**67) sid 362: Om listan på de 29 eventuella offren:**

*Frågan är hur tingsrätten dömt i målet om morderna på Trine Jensen och Gry Storvik om de i stället informerats om att flertalet av morderna på listan bevisligen var fantasifoster.*

**Fakta:** Vid presentationen av listan gjordes det fullständigt klart att flera av namnen inte kunde härledas till något specifikt fall. Samtidigt påtalades att det trots det inte kunde uteslutas att det kunde finnas relevans i vad TQ sagt varför namn blivit kvar på listan ifall ärendet skulle utvecklas. Flera namn där individen möjligen kan identifierats har figurerat som offer i någon form utan att anses platsa på listan.

**68) sid 368: Här citeras replikväxlingen mellan undertecknad och Råstam vid Gräv 10.**

Jag citeras på följande sätt:

*Det är som han säger att jag gett honom den här boken...(Göran Elwins ”fallet Johan).*

**Fakta:** Vad jag i själva verket säger är:

”Det HÄR han säger, att jag gett honom den här boken...”

Genom att plocka bort ett H har bokmakarna gjort ett ifrågasättande till en bekräftelse.

Det här kan vem som helst kontrollera genom att lyssna på debatten. Jag har aldrig medgett att jag lånat ut boken, men vill i självkritisk nit inte utesluta det. Däremot skulle jag aldrig säga vad som påstås i boken. Den följande ordväxlingen vore dessutom ologisk om jag medgett vad som påstås.

**69) sid 397: I Efterordet skriver Mattias Göransson:**

*Den viktigaste byggstenen i bedrägeriet visade sig vara åklagaren Christer van der Kwast, som aktivt motarbetat allt och alla som väckt tvivel om Thomas Quicks skuld, samt advokaten Claes Borgström, som helst enkelt låtit bli att försvara sin klient.*

**Fakta:** Fullständigt grundlösa påståenden. C v d Kwast väntade i åtta år med att åtala i

Johan-fallet då han ansåg att bevisen inte räckte. Han har gjort liknande bedömning i exempelvis Högbom- och Rugaas-fallen som aldrig gått till åtal. Vad gäller Borgströms agerande i domstolarna har det citerats i flera punkter ovan.

**70) sid 403: Kronologin:**

*Kronologin börjar med konstaterandet att 1969 "Sture antastade fyra småpojkar".*

**Fakta:** Omfattar uttrycket "antasta" vad som faktiskt hände? I två av fallen skulle SB ha dömts för grov våldtäkt mot barn idag. I ett av fallen var han åtalad även för försök till dråp. Vidare kan hans sjukdoms- och brotts historia sträcka sig till åtminstone 1966, då han första gången omhändertogs efter ett övergrepp mot en yngre pojke. Det avslöjade i sin tur äldre övergrepp som aldrig anmälts. Inte heller nämns övergreppen på banken 1967 och i Uppsala samma år.

Fel är också kronologins påstående att han dömts för dråpförsök 1974. Trots allvaret i händelsen meddelades åtalsunderlåtelse.

Fel är också påståendet att han 1991 dömdes för grovt våld. Korrekt är att han dömdes för grovt rån, grov stöld och stöld. Åtal för mordbrand och grovt bedrägeri ogillades i hovrätten.

På sid 405 fortsätter kronologin utan att nämna följande fakta: SB sökte i mars 1989 kontakt med Sätters sjukhus för samtal sedan han sagt sig ha "blivit intresserad av en yngre pojke och var rädd att inte kunna behärska sig". Samtalen avbröts i augusti men återupptogs 1990 och varade till tio dagar före gripandet för det grova rånet 14 december 1990.

I kronologin utelämnas dessutom att det i ett rum TQ disponerade på sjukhuset våren 1994 hittades "en säck" med barnpornografiska filmer.

Ingenstans i boken redovisas heller att filmen "Att skapa en seriemördare" kritiserats för osaklighet av Granskningsnämnden för Radio och TV.

Gubb Jan Stigson